

မိုးတော်သူ

ပုတာလကျောင်းတော်သား

၆ လှို ၆ န် : ၈ ဟ ကျ : ၀ န် :

၈၀၆ (၄)

စင်းတိမ်းသည် ဝမ်းကျောင်းခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရာ...

မကြာမီ တောင်ကြားတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။

တောင်ကြားသို့ဝင်မိသည် နှင့် တောင်ကြားအဝင်ဝရှိ ဘယ်ဘက်
တောင်နံရံတွင် သေးငယ်သောလိုဏ်ဂူပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့မြင်ရ
လေသည် ။

လိုဏ်ဂူအပေါက်ဝအရောက်တွင် ဝမ်းကျောင်းက ရုတ်တရက် ရပ်
တန့်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

ကပ်လျက်လိုက်ပါလာသော စင်းတိမ်းဘက်လှည့်ကာ...

“စင်းတိမ်း....မင်းကို ငါတစ်ခု သတိပေးလိုက်မယ်၊ သိပ်ပြီး သံယော
ဇဉ် အစွဲအလမ်းမထားဖို့ ဘဲ၊ သံယောဇဉ်သိပ်ကြီးလွန်းရင် ဒုက္ခရောက်
တတ်တယ်ဆိုတာ အမြဲသတိရှိနေပါ”

စင်းတိမ်းထံမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ ထွက်မလာခဲ့ပါချေ။

စင်းတိမ်းသည် လိုဏ်ဂူဝကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏။

ဝမ်းကျောင်း၏ စကားကို မကြားသယောင်ဖြင့် ခပ်မဆိတ်နေ လိုက်
လေသည် ။

ဝမ်းကျောင်းသည် ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ လိုဏ်ဂူတွင်းသို့ ကုန်း

၍ ဝင်ရောက်သွားသည်။ ။

စင်းတိမ်းက သူ့နောက်မှ လိုက်၍ ဝင်သည်။ ။

အနည်းငယ်ဝင်မိသော်...

အမှောင်ထုက ပို၍ သိပ်သည်းလာသဖြင့် အတွင်းသို့ဆက်ဝင်ရန် ခက်လာလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့်...

ဝမ်းကျောင်းသည် အသင့်ယူဆောင်လာသော မီးတုတ်ကိုယူလိုက်ပြီး မီးခတ်ကျောက်ဖြင့် မီးရှို့၍ ထွန်းညှိလိုက်သည်။ ။

လိုဏ်ဂူအတွင်း ထိန်ထိန်လင်းသွားသည်။ ။

မီးရောင်ကိုအားပြုလျက်....

ရှေ့ဆက်ဆက်လျှောက်သွားရာ အနည်းငယ်ကျယ်ဝန်းသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ။

ထိုနေရာ၌ ... အမိုးနံရံသည် လည်း အနည်းငယ် မြင့်တက်သွားလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝင်ကာစကဲ့သို့ ခါးကုန်းရန်မလိုအပ်တော့ချေ။

ထိုအခန်းကျယ်သို့ ရောက်ရှိသော်...

ထောင့်နေရာနှင့်ကပ်လျက် ကျောက်နံရံတွင် လူအရိုးစုတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဝမ်းကျောင်းက ထိုအရိုးစုအား ညွှန်ပြလိုက်ရင်း....

“ဒါက...မင်းအဖေရဲ့ အရိုးစုကွဲ့”

စင်းတိမ်းသည် အရိုးစုအား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။ ။

နောက်မှ သတိဝင်လာဟန်ဖြင့် အရိုးစုအနီးသို့ လျှောက်သွားကာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

စင်းတိမ်း၏ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းလာသည်။ ။ လျှံ၍ ကျလာသော မျက်ရည်စက်များက အရိုးစုပေါ်သို့ ကျရောက်ကုန်တော့သည်။ ။

“စင်းတိမ်း...မင်းယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲကွာ၊ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနိုင်ရမှာ ပေါ့”

စင်းတိမ်းသည် မျက်ရည်စများကို သုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဝမ်းကျောင်းသည် ...အရိုးစုနှင့်မလှမ်းမကမ်းနေရာရှိ လေးထောင့်ဘူးကလေးတစ်ဘူးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ညွှန်ပြလိုက်၏။

“အဲဒီအရိုးစုတွေကို အဲဒီဘူးထဲ စုပြီးထည့်လိုက်ပါ”

စင်းတိမ်းသည် ဝမ်းကျောင်းအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဝမ်းကျောင်းက သူ့အားပြုံးပြလိုက်ကာ...

“အဲဒီဘူးက မင်းအဖေရဲ့ အရိုးစုတွေကို စုပြီးထည့်နိုင်အောင် ငါကြိုတင်ပြီးယူလာတာ”

မိမိအတွက်	အစစအရာရာ
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေးထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့်	စင်းတိမ်းသည်
ဝမ်းကျောင်းအား များစွာပင် ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။ ။	

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆရာ...ဆရာအလုပ်ကို ကျွန်တော်အစွမ်းကုန်

နံ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

စင်းတိမ်း၏ စကားကြောင့် ဝမ်းကျောင်းမှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

“မင်းရဲ့ စကားကိုကြားရတာ ငါသိပ်ဝမ်းသာတယ် စင်းတိမ်း”

စင်းတိမ်းသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အရိုးစုများကို ဘူးအတွင်းသို့ တရိုတသေကိုင်၍ ထည့်လိုက်သည်။ ။

ဝမ်းကျောင်းသည် အရိုးစုများ ထည့်၍ ပြီးသည် အထိ စောင့်ကြည့်နေ၏။

အရိုးများအားလုံး ဘူးထဲထည့်ပြီးသောအခါမှ

“ကဲ...စင်းတိမ်း တို့ သွားကြရအောင်”

သူတို့ သည် လိုဏ်ဂူအပြင်သို့ ပြန်လည်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ လိုဏ်ဂူဝသို့ရောက်လာသည့်အခါ သူတို့ ၏ ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်သွားကြသည်။ ။ အကြောင်းမှာ

လိုဏ်ဂူဝ၌ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုသူကား... စင်းတိမ်း၏ လက်ဦးဆရာ လိန်ကုပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ ။ လိန်ကုသည် ဝမ်းကျောင်းအား စူးရှစွာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဝမ်းကျောင်း...မင်းက ငါ့ထက်တောင်ပိုပြီး အကြံပိုင်နေပါလားကွ”

ဝမ်းကျောင်းက သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

“စင်းတိမ်းက ကျုပ်ရဲ့ ပစ္စည်းကို ပြန်ယူပေးဖို့ ကတိပေးပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား ကန့်ကွက်စရာရှိသေးသလား”

စင်တိမ်းမှာ ဆရာလိန်ကုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အတွက်
မျက်စိမျက်နှာပျက်နေမိ၏။

ဆရာဖြစ်သူ စိတ်ဆိုးသွားမည်ကို အထူးပင် စိုးရိမ်နေမိသည်။

“ဆရာ...”

စင်တိမ်းက ဆရာဖြစ်သူလိန်ကုအား အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းလင်းပြောပြရန် စကားစလိုက်၏။

သို့သော်...လိန်ကုက လက်ကာပြ လိုက်လေသည်။

စင်တိမ်းမှာ ဆက်မပြောဝံ့တော့ဘဲ...နှုတ်ပိတ်နေလိုက်ရတော့သည်။

လိန်ကုသည် ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် စင်တိမ်းအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိလေ၏။

“အင်း...ဆရာ မင်းကို အပြစ်မတင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ လူအများကြီးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးရမှာ ဆိုတော့ မင်းအဖို့ တာဝန်ကြီးလှပါတယ်”

ဝမ်းကျောင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

သူသည် လိန်ကုအား အလိုမကျသည့်မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“လိန်ကု....သူက ငါ့အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးမှာ ကို မင်းက မကျေနပ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

ဝမ်းကျောင်း၏ လေသံက အနည်းငယ် ခက်ထန်နေ၏။

သို့သော် ...လိန်ကု၏ ဟန်မူရာကား အေးဆေးတည်ငြိမ်လှပေသည်

“ငါ မင်းကို ကန့်ကွက်ဖို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါလည်း သူ့အဖေရဲ့ အရိုးစုကို လိုက်ရှာနေတာ၊ ငါ့မှာ အလုပ်များ နေတာနဲ့ မင်းက ခုလို ငါ့ထက် ခြေတစ်လှမ်းသာသွားတာပါ”

စင်းတိမ်းသည် သူ့ဆရာလိန်ကုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ။

ထို့ကြောင့်....ဆရာဖြစ်သူအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍
ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချပါဆရာ...ကျွန်တော် ဆရာရဲ့ ကိစ္စကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

လိန်ကုက ဘာမျှပြန်မပြောချေ။ ။ ဝမ်းကျောင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သောလေသံဖြင့် လှမ်းပြော လိုက်လေ၏။

“ကဲ.... ဝမ်းကျောင်း၊ စင်းတိမ်းက မင်းကို ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ မင်း စိတ်ချသင့်ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းထွက်သွားဖို့ ကောင်းပါပြီ”

ဝမ်းကျောင်း၏ စိတ်ထဲ၌ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။

သူသည် မကျေမနပ်ဖြင့် လိန်ကုအားလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ လိန်ကု....ခင်ဗျားဟာ နာမည်ကျော်ကြားသလောက် ခင်ဗျားလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ လူ ဒီလောကမှာ မရှိသလောက်ပဲ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားသာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ပီသခဲ့ရင် ရှောင်လန်းလည်း မသေဘူး၊ ဝေပင်းလည်း သေစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

သူတို့ ပြောနေကြသည် ကို စင်းတိမ်းနားမလည်ချေ။

မျက်လုံးကလေး ပေကလတ်ပေကလတ်ဖြင့်သာ...သူတို့ အား တစ်လှည့်စီ ကြည့်မိ၏။

လိန်ကုသည် ဝမ်းကျောင်း၏ စကားကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလာသည် ။ ဒေါသတကြီးပင် လှမ်းအော်လိုက်၏။

“မင်း ခုချက်ချင်းထွက်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား”

နှုတ်မှ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ရင်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည် ။ ဝမ်းကျောင်းကမူ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်ကူးထဲထည့်ပုံမရချေ။ မဲပြီးပြီးရင်း ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

*

ဝမ်းကျောင်း ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည် ။

လိန်ကုသည် တွေဝေစွာငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည် ။

သူတို့ ၏ မြင်ကွင်းမှဝမ်းကျောင်းပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါ စင်းတိမ်း စကားစ လိုက်လေ၏။

“ဆရာ...ရှောင်လန်းနဲ့ ဝေပင်းဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

လိန်ကုသည် အဝေးသို့ငေးကြည့်နေရာမှ စင်းတိမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည် ။

သူ၏ မျက်နှာပြင်၌ စိတ်ထိခိုက်သည့်အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေပေသည် ။

“ရှောင်လန်းဆိုတာ ငါ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေပါ၊ ငါ့ကြောင့် သူ့အ

သက် ဆုံးခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့”

စင်းတိမ်း မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်မိသည်။ ။

“ဆရာ...သူတို့ ဘာကြောင့် သေခဲ့ရတာလဲ”

လိန်ကုသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါကွာ၊ နောက်မှ ငါပြောပြမယ်”

ထိုသို့ ပြောပြပြီးနောက် လိန်ကုသည် ကောင်းကင်ပြင်သို့ မော့ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

ညဉ့်က အတော်နက်နေပြီ ဖြစ်၏။

“ကဲ....စင်းတိမ်း၊ မင်းပြန်ပေတော့”

စင်းတိမ်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ။

သို့သော်စောဒကမတက်ဝံ့သောကြောင့် ဘာမျှပြန်မပြောရဲချေ။
ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ။

ရှောင်လန်းနှင့်ဝေပင်းတို့ အကြောင်းများကမူ ပဟေဠိသဖွယ် သူရင် ထဲ၌ စွဲထင်ရစ်နေတော့၏။

*

၈ လပိုင်း...

၁၅...ရက်နေ့

ထိုနေ့သည် စင်းတိမ်း ပူတာလကျောင်းတော်မှ ထွက်သောနေ့ဖြစ်သ
ည်။ ။

“တုံ....တုံ...တုံ”

ကျောင်းတော်၏ ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ ဗုံသံ (၃)ချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

မီးရောင်များကလည်း ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး ထိန်ထိန်လင်းနေပေ၏။

လာမာနှင့်ကိုရင်များ သည် ခန်းမဆောင်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌ စီတန်းရပ်လျက်ရှိကြသည်။ ။

ထိုစဉ်....လာမာတစ်ပါးသည် စင်းတိမ်းအား ခေါင်းဆောင်လျက် ခန်းမဆောင်ထဲ ဝင်လာသည်။ ။

ထို့နောက် ရုပ်ပွားတော်ရှေ့၌ ခူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

“ထုံ....ထုံ...ထုံ”

ဗုံသံများ သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ပင် တိဗက်ဘာသာဖြင့် တရားစာများ ရွတ်ဖတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

တရားစာများကို (၃)ကြိမ်တိတိ ရွတ်ဖတ်ပြီးနောက်...

ကျောင်းထိုင်လာမာကြီး ချက်ပုနီက ဩဝါဒစကား မိန့်ကြားလေသည်။ ။

“တပည့်တို့ဆရာတို့ ရဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးဟာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တာမှန်ပေမယ့် ပါရမီရှိတဲ့ လူမှ မှီတင်းခိုကိုးလို့ ရနိုင်တာ၊ ပါရမီမရှိတဲ့ လူအတွက်တော့ ဆရာတို့ ရဲ့ ကျောင်းတော်က လက်သင့်မခံသင့်ဘူး”

စင်းတိမ်းမှာ နားထောင်နေရသည့်တိုင် ရင်တွင်း၌ ချမ်းမြေ့မှုမရှိရှာ
ချေ။

စင်စစ် သူသည် ကျောင်းတော်မှ နှုတ်ထွက်လိုသူ မဟုတ်ပေ။

“စင်းတိမ်း...ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ မင်းသာ ပါရမီဓာ
တ်ခံရှိရင် ကျောင်းတော်က ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

စင်းတိမ်းခမျာ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ရှာချေ။

ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောင်းထိုင် လာမာချက်ပုနီက စကားဆက်လိုက်သည် ။

“စင်းတိမ်းဟာ ...တို့ ရဲ့ ကျောင်းတော်ကို အခါလည်အရွယ်က စပြီး
ရောက်လာခဲ့တာ၊ အခုဆိုရင် ၁၉နှစ်လောက်ရှိသွားပါပြီ၊ သူဟာ
ကျောင်းတော်မှာ လာမာတစ်ပါးအဖြစ်နဲ့ အရိုးထုတ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ယူ
ဆထားခဲ့ပေမယ့် သူဟာ ဒီနေ့ ဒီရက်မှာ ကျောင်းတော်က ထွက်သွားဖို့
အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးနေပါပြီ”

ကျောင်းထိုင်လာမာကြီး ချက်ပုနီ၏ စကားကြောင့် စင်းတိမ်း၏ ရင်
ထဲ၌ ဝမ်းနည်းလာမိသည် ။

လူမှန်းမသိသည့် အရွယ်ကတည်းကစ၍ မှီတင်းခိုကိုးခဲ့ရာ ကျောင်း
တော်မှ နှုတ်ထွက်သွားရတော့မည်ဖြစ်၍ စင်းတိမ်းမှာ အမှန်ပင် ဝမ်းန
ည်းမိလေသည် ။

မျက်ရည်များ ပင် ရစ်ဝဲခဲ့ရသည် ။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူ အခုလို ကျောင်းတော်ကထွက်တာဟာ မ
ထွက်မဖြစ်တဲ့ အကြောင်းရှိနေလို့ ပါ၊ သူ့အနေနဲ့ ကလည်း ကျောင်း

တော်က ထွက်ချင်ဟန်မရှိပါဘူး၊ ကျောင်းတော်ကလည်း သူ့ကို နှင်ထုတ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

အောင်မြင်ခန့်ညားသော ကျောင်းထိုင်လာမာကြီး ချက်ပုနီ၏ စကားသံသည် ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး ပီသကြည်မြဲစွာပင် ဖုံးလွှမ်းနေပေသည်။ ။

စင်းတိမ်းသည် ချက်ပုနီ၏ စကားကြောင့် ရင်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။ ။

“မှန်ပါတယ်...တပည့်တော်အနေနဲ့ ကျောင်းကမထွက်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေ ရှိနေလို့ ပါ”

စင်စစ်...ဤစကားများ သည် နှုတ်မှ တကယ်ပြောဆိုလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပေ။

စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ။

ထိုစဉ်...ကျောင်းထိုင်လာမာကြီး ချက်ပုနီထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ။

“ကျုပ် ကျောင်းထိုင်တာဝန် လက်ခံပြီးတဲ့ နောက်မှာ လာမာတွေနဲ့ ကိုရင်တွေရဲ့ စွမ်းရည်မှတ်တမ်းကို လေ့လာခဲ့ပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ စင်းတိမ်းကို လိုက်မမီကြဘူး၊ တကယ်လို့ စင်းတိမ်းသာ လာမာတစ်ပါးဖြစ်မယ်ဆိုရင် တစ်ကျောင်းလုံးမှာ သူဟာ အတော်ဆုံးအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရမှာ သေချာတယ်၊ နောင် ၁၀-နှစ်၊ ၁၅-နှစ်ကြာတဲ့ အခါ ပူတာလရဲ့ ကျောင်းထိုင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံရမှာ လည်း မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပါပဲ”

စင်းတိမ်းသည် ...ကျောင်းထိုင်လာမာက မိမိအပေါ် လွန်စွာအားထားကြောင်း သိရှိနားလည်လိုက်ရသည်။ ။

ယခုကဲ့သို့ ကျောင်းမှ နှုတ်ထွက်လိုက်ခြင်းအတွက် မှားများမှားပြီ လားဟု ပင် နောင်တရမိလေ၏။

“နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်စကားအဖြစ် လက်ဆောင်ပါးချင်တာက ဘယ်နေရာကိုပဲရောက်ရောက် ဘာပဲလုပ်လုပ် သတ္တဝါများကို မေတ္တာထားတဲ့ စိတ် မွေးမြူပါဆိုတာပါပဲ”

ကျောင်းထိုင်လာမကြီး ချက်ပုနီက ကရုဏာတရားရှေ့ထားလျက် ဩဝါဒစကားပြောကြားသည် ကို စင်းတိမ်း လှိုက်လှဲစွာ သဘောပေါက်နားလည်ပေသည် ။

ကျေးဇူးလည်း တင်မိလေသည် ။

“ကဲ...ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ပူတာလကျောင်းတော်နဲ့ လုံးဝသက်ဆိုင်မှုမရှိတော့ပါဘူး၊ မင်းလိုရာသွားနိုင်ပါပြီ”

ချုံးပွဲချမငိုမိအောင် စင်းတိမ်း ကြိတ်မှိတ်ချုပ်တည်းလိုက်ရလေ၏။

မိမိ နှစ်ပေါင်းများ စွာ မှီတင်းနေထိုင်ခဲ့ရာ ကျောင်းတော်ကြီးမှ တကယ်တမ်း ထွက်ခွာသွားရတော့မည်ဆိုသောအခါ ...

စင်းတိမ်းမှာ ...ရင်ထဲ၌ နင့်ခနဲနေအောင် ဝမ်းပန်းတနည်း ခံစားလိုက်ရလေသည် ။

ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ကြမ္မာစေစားရာ နာခံရုံမှ အပ စင်းတိမ်း ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဆို့နှင့်ကြေကွဲစွာပင် ကျောင်းတော်ကြီးမှ ထွက်ခွာခဲ့ရလေတော့သည် ။

အချိန်ကာလဆိုသည် မှာ ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းယူထား၍ ရနိုင်သည် မဟုတ်
ပေ။

ရာသီစက်ဝန်းသည် ကား တရွေ့ရွေ့ဖြင့် လည်ပတ်နေသည် သာဖြစ်
သည် ။

စင်းတိမ်း ပူတာလကျောင်းတော်မှ ထွက်လာခဲ့သည် မှာ ၆-လတာမျှ
ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည် ။

ထိုရက်ပိုင်းများ အတွင်း စင်းတိမ်းသည် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနီ
င်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ရသည် ။ စိတ်နှင့်ကိုယ်သည် ဒွန်တွဲမနေဘဲ တသီးတခြား
စီ ဖြစ်နေသည် ။

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးသွားရသည့်အလား ခံစားရသည် ။

ပူတာလကျောင်းတော်၌ နေထိုင်ရစဉ်ကကဲ့သို့
စိတ်လက်ကြည်သာခြင်း လုံးဝမရှိချေ။

သူသည် ကျောင်းတော်မှ ထွက်လာခဲ့သည့်တိုင် ဘုရားဝန်ပြုခြင်းအ
လုပ်ကိုမူ တစ်ရက်မျှအပျက်မခံချေ။

လည်တွင် လည်း ပုတီးတစ်ကုံးကို အမြဲဆွဲထားသည် ။

ထိုပုတီးကား မော်လင်နာထံမှ ရရှိထားသည့် ကျောက်ပုတီးဖြစ်သ
ည် ။

စင်းတိမ်းသည် ကျောင်းထွက်သည့်အချိန်မှ စကာ ဝေဒနာရှင်အဘိုး
အိုထံ လာရောက်နေထိုင်သည် ။

ပုခက်နှင့်အတူ ညစဉ်ကန်တော့သည် ။

ထိုရက်ပိုင်းများ အတွင်း ...

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအို၏ ရောဂါအခြေအနေမှာ ...အနည်းငယ် သက်သာကောင်းမွန်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ အရာရာသည် စင်းတိမ်းအဖို့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်နေလေသည် ။

ယင်းသို့ဖြင့်....

ဆောင်းဦးရာသီသို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့၏။

တိဗက်နယ်၏ ဆောင်းကာလကား....

လွန်စွာ ဆိုးရွားပြင်းထန်လှပေသည် ။

လွင်ပြင်အရပ်၌ နှင်းမုန်တိုင်းများ မကြာခဏကျရောက်လျက်ရှိသည် ။ နေရာဒေသအသီးသီး ၌ အအေးဒဏ်ကို အရိုးကွဲမတတ် ခံစားကြရလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ရာသီဥတုဆိုးရွားလှသည့် တစ်ခုသောညနေတွင် စင်းတိမ်းထံသို့ လိန်ကုရောက် ရှိလာခဲ့သည် ။

ဆိုင်းမဆင့်စုံမဆင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သောကြောင့် စင်းတိမ်းပင်လျှင် အံ့အားသင့်ခဲ့ရ၏။

“ဟင်...ဆရာပါလား၊ ခုတလော ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်၊ ပျောက်ချက်သား သိပ်ကောင်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်...ဆရာ့ကိုမတွေ့တာ အတော်ကြာပြီ”

ပုခက်က ဝင်ရောက်ပြောဆိုမေးမြန်းသည် ။

လိန်ကုသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အိမ်ခန်းထဲ တန်းဝင်သည် ။

ထို့နောက် ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုရှေ့၌ ချထားသော မီးပုံအနီး လျှော

ကံသွားကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

ပြီးလျှင် မီးစများကိုထိုးဆွရင်း မီးလှုံနေလေတော့သည်။ ။

စင်းတိမ်းသည် အမှတ်မထင်ဆိုသလိုပင်...လိန်ကုအား တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

လိန်ကု၏ မျက်လုံးအစုံသည် ယခင်ကကဲ့သို့ စူးရှတောက်ပခြင်းမရှိတော့ချေ။ ရောဂါသည် တစ်ဦးပမာ မှေးမှိန်နေသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ။

ထိုမျှမက...ယခင်က ဖျတ်လတ်တက်ကြွသော ဟန်မူရာအားလုံးသည် ယခုအချိန်၌ လိန်ကုထံတွင် ရှိမနေတော့သည် ကိုလည်း သတိပြုမိ၏။

လိန်ကုသည် ယခင်ကနှင့်မတူဘဲ ထူးခြားစွာပင် ပြောင်းလဲနေပေသည်။ ။

သူ၏ အသွင်အပြင်အားလုံးမှာ လည်း ထိုင်းမှိုင်းရီဝေလျက်ရှိသည် ကို တွေ့မြင်ရနေပေ၏။

ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်နေပုံလည်း ရသည်။ ။

“ဆရာ...နေမှ ကောင်းရဲ့ လားဟင်”

လိန်ကုသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်သပ်ရင်း စင်းတိမ်းဘက်လှည့်လိုက်၏။

“နေလို့ တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...အသက်ကြီးလာတော့လည်း အအေးကိုကြောက်လာတာပေါ့”

စင်းတိမ်းသည် လိန်ကုအား တစ်ချက်အကဲခတ်ရင်း...

“ဆရာကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းနေသလိုပဲ...ဘာတွေများ လုပ်နေလို့လဲဟင်”

လိန်ကုသည် မနှစ်မြို့သောအကြည့်ဖြင့် စင်းတိမ်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

“မင်းနဲ့ မဆိုင်တာ မမေးနဲ့ လေ....အခု ငါလာတဲ့ ကိစ္စက တို့ တစ်တွေ သန်ဘက်ခါ မင်းတုရန်း ရေကန်ကိုသွားဖို့ လာပြီးအကြောင်းကြားတာပဲ”

စင်းတိမ်း၏ ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားသွား၏။

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသယောင်လည်း ခံစားရသည်။ ။

“သန်ဘက်ခါ...ဟုတ်လားဆရာ”

လိန်ကုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

“ငါတော့ ငယ်မှုပြန်လာသလို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေတယ်၊ မင်းကော...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေပါတယ်”

စင်းတိမ်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် လည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လာဟန်တူပေသည်။ ။ သူတို့ ဘက်သို့လှည့်၍ လှမ်းကြည့်သည်။ ။

“လိန်ကု ...မင်း ဘယ်တုန်းကရောက်လာတာလဲ”

နုတ်မှ အသံထွက်မလာသော်လည်း ထိုသဘောမျိုး ပြောဆိုလိုက်ကြောင်း စင်းတိမ်းသာမက လိန်ကုပါ သိရှိလိုက်၏။

လိန်ကုသည် ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး....

“သူငယ်ချင်း....မင်းကြည့်ရတာ တစ်နေ့တခြား အခြေအနေကောင်းလာပါလား။”

ထိုစဉ် ...စင်းတိမ်းက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဆရာ...သန်ဘက်ခါကျရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာလိန်ကုတို့ မင်းတုရန်းရေကန်ကိုသွားကြမလို့ ”

အဘိုးအို၏ မှေးစင်းနေသောမျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်တရက် ပြူးကျယ်သွားသည် ။

စိတ်အားထက်သန်မှု အရိပ်အယောင်များ သည် အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံ၌ ထင်ဟပ်လာသည် ။

“ဟုတ်တယ်....ငါတို့ သန်ဘက်ခါစောစောသွားမယ်၊ ဟိုကို ကြိုရောက်မှ စင်းတိမ်းလည်း အခြေအနေကို အကဲခတ်နိုင်မှာ ၊ ကျန်တဲ့ လူတွေကတော့ သွားနှင့်ကြပြီထင်တာပဲ”

လိန်ကုက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုမှာ လွန်စွာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာဟန် တူသည် ။

မျက်လုံးအရောင် တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပလာသည် ။

လိန်ကုသည်ဝေဒနာရှင်အဘိုးအို၏ ပခုံးကို အသာအယာဆုပ်ကိုငံလိုက်ပြီး...

“ဘာမှ မပူနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ အလျင်တုန်းက ငါတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့မိလို့ မမှားသင့်တာတွေ မှားခဲ့မိတယ်၊ ဒါကြောင့် ...မိတ်ဆွေဆိုတာလ

ညင်း မရှိခဲ့ဘူး၊ ခုတော့...ငါနားလည်သဘောပေါက်လာ ပါပြီ၊ စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်း... မင်းရဲ့ အနီရောင်ဒေါင်းမြီးကို ငါ ရအောင် ပြန်ယူပေးပါမယ်”

အဘိုးအိုသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ လားမသိ၊ မျက်ရည်များ ပင် ရစ်ဝဲ လာလေသည်။ ။

လိန်ကု သဘောထားပြောင်းလဲလာသည် ကို တွေ့ရသည့်အတွက် စင်းတိမ်းလည်း ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ။

ထိုစဉ်...

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် ပုခက်အား အဆက်မပြတ် လှမ်းကြည့်နေ သည် ကို တွေ့ရ၏။

ပုခက်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဆရာ...ကျွန်တော့်ကို လိုက်သွားခိုင်းမလို့ လား”

အဘိုးအိုက မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်လိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ်”

စင်းတိမ်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ။

“ပုခက်ကိုခေါ်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူလိုက်လာရင် ဆရာ့ကို ဘယ်သူကြည့်မလဲ”

လိန်ကုလည်း မနေသာဘဲ ဝင်ရောက်ပြောဆိုရတော့သည်။ ။

“ဟုတ်ပါတယ်သူငယ်ချင်း၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းကျန်နေရစ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ငါတို့ သွားရမယ့်နေရာက အန္တရာယ်များ တယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာလည်း မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါ ကြောင့် မင်းကို

စောင့်ရှောက်ဖို့ ပုခက်ကျန်နေရစ်ခဲ့မှ ဖြစ်မှာ ”

လိန်ကု၏ စကားကြောင့် ဝေဒနာရှင်အဘိုးအို ငိုငင်တွေသွားသည် ။
အတန်ကြာမှ သူသည် မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြရင်း လက်ခံ လိုက်
လေတော့၏။

လိန်ကုသည် တစ်ခဏမျှထိုင်၍ အဘိုးအိုကို
အားပေးစကားပြောကြားသည် ။ ထို့နောက် အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ကာ
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည် ။

စင်းတိမ်းသည် လိန်ကုအား ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ လိ
န်ကုသည် နှင်းထုများ အကြား တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည် ။

*

နံနက်ခင်းအချိန် ဖြစ်သည် ။

နှင်းထုများ ထူထပ်စွာ ကျဆင်းနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ...လိန်ကု ထပ်မံရောက်ရှိလာသည် ။

ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားသောကြောင့် စင်းတိမ်းတို့ သည်
နံနက်မိုးမလင်းမီကပင် အိပ်ရာမှ ထနှင့်ကြပြီ ဖြစ်သည် ။

လိန်ကုရောက်ရှိလာသောအခါ စင်းတိမ်းမှာ ခရီးထွက်ရန် အဆင်သ
င့်ဖြစ်နေပေပြီ။

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် စင်းတိမ်းအား ဆေးဘူးနှစ်ဘူးယူသွားရန်
အချက်ပြလိုက်၏။

စင်းတိမ်းသည် ဆေးဘူးကိုယူဆောင်ပြီးနောက် ပုခက်နှင့် နောက် (

၃)လအကြာတွင် ပြန်လည် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆို လိုက်လေသည်။ ။

ထွက်ခွာရန် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ စင်းတိမ်းသည် အဘိုးအို၏ လက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ဆရာ....ကျွန်တော်သွားမယ်၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့ အခါ ဆရာ့အတွက် အနီရောင်ဒေါင်းမြီးကို ယူလာခဲ့ပါမယ်”

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲ လာလေ၏။

ဝမ်းသာ၍ လော၊ ဝမ်းနည်း၍ လောဆိုသည် ကို မပြောနိုင်ချေ။

လိန်ကုသည် စင်းတိမ်း၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည် ။

ထို့နောက်အဘိုးအို၏ လက်ကို အသာအယာ လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး

....

“ငါတို့ သွားတော့မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် စင်းတိမ်း၏ လက်ကိုဆွဲလျက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည် ။

ပုခက်သည် တံခါးဝ၌ ရပ်လျက် လိန်ကုနှင့်စင်းတိမ်းတို့ ထွက်ခွာသွားသည် ကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။

အိမ်အပြင်၌ နှင်းများ ထူထပ်စွာကျနေသည် ။

လိန်ကုနှင့်စင်းတိမ်းသည် တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသော နှင်းများကြားတွင် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းနေကြသည် ။

ချမ်းရအေးရမှန်းပင် သတိမရနိုင်ကြသလိုဖြစ်နေသည် ။

ပုခက်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်အား ငေးမောကြည့်ရှုနေမိလေသည်။ ။

အတန်ကြာသော် စင်းတိမ်းနှင့်လိန်ကုတို့ သည် ထူထပ်စွာကျဆင်း
နေသော နှင်းများ အကြား ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်
။

ထိုအခါမှ ပုခက်သည် အိမ်ခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ အဘိုးအိုထံ လျှောက်
သွားသည်။ ။

“ဆရာ...သူတို့ သွားကြပြီ၊ မတွေ့ရတော့ဘူး”

ပုခက်က အဘိုးအို၏ နား နားကပ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

အဘိုးအိုသည် မှေးမှိန်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် တံခါးဝကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ။

ပြီးနောက် မျက်လုံးကို မှီတိပြလိုက်သည်။ ။

“တံခါးပိတ်လိုက်ပါ၊ ငါအိပ်တော့မယ်”

နုတ်မှ ဖွင့်ဟပြောကြားနိုင်ခြင်းမရှိသော်လည်း ထိုသဘောကို ပုခ
က် နားလည် လိုက်လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် တံခါးကို သွားရောက်ပိတ် လိုက်လေသည်။ ။

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် မျက်လုံးများကို စုံမှီ တံထားလိုက်ပြီဖြစ်သ
ည်။ ။

တကယ်အိပ်ပျော်ခြင်း ရှိမရှိကိုမူ ပုခက်သိနိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။